

geloofsblijdschap (vs 16-18), thans beeldt hij datzelfde leven uit in geheel andere relatie.

Het gaat hier over de levenshouding der geloovigen tegenover het kerkelijke leven, waarin zij krachtens de gemeenschap der heiligen, een naam en plaats verkregen hebben.

Ook daar moet het leven in verband met Jezus' wederkomst zijn eigen stempel ontvangen.

„Bluscht den Geest niet uit, veracht de profetieën niet!“... zoo roept de Apostel Christus' adventsgemeente toe.

Met dien „Geest“ heeft hij het oog op de krachten en werkingen, welke van den Geest des Heeren sedert den grooten Pinksterdag uitgaan in de gemeente, speciaal in het charisma der profetie, waardoor men onder directe, wondervolle Geestesdrijving het Woord des Heeren sprak en verklaarde.

Beide vermaningen liggen dus in één lijn, in één vlak. Afgedacht van het zeer bijzondere werk des Geestes in de eerste Christen-gemeenten, gaat het hier over de houding, welke de Gemeente des Heeren in te nemen heeft tegenover den dienst des Woords. Natuurlijk zien wij het onderscheid tusschen een „profeet“ in de gemeente van Thessalonica en een geordend dienaar des Woords in onze kerken niet voorbij. Maar in wezen is er tusschen beider dienst toch geen verschil.

Houdt ge dit nu in 'toog, dan wordt ook het zeggen: „Bluscht den Geest niet uit!“ voor u verstaanbaar. Dat kan natuurlijk niet beteekenen, dat wij dien Geest in Zijn persoonlijk bestaan zouden kunnen doden. Hij is tezamen met den Vader en met den Zoon eeuwig God en geen schepsel kan Hem in Zijn bestaan ook slechts in 'tgeringsle tegenstaan of Zijn heerlijkheid verduisteren.

Het kan óók niet beteekenen, dat eenig geloovige, die door dien Geest den Christus werd ingelijfd, en al Zijn schatten en gaven aannam, dien Geest in Zijn innerlijke, zaligmakende, wederbarende werkingen zou kunnen weerstaan en Hem zou kunnen verdrijven en verliezen.

Er is geen afval der heiligen.

De roeping en verkiezing Gods is onberouwelijk. Moogt ge door het geloof kinderlijk belijden, dat die Geest ook u gegeven is, dan verlaat Hij u nimmermeer. Ge kunt Zijn werk in u nimmer ongedaan maken en in dien zin den Geest niet bluschen; Hij verlaat niet, wat Zijn hand begon.

Eens gegeven, blijft gegeven, en hoezeer ge Hem ook bedroeven kunt, bluschen nimmermeer.

Daarom moeten we hier denken aan het „objectieve“ werk des Geestes in den Dienst des Woords.

Hij getuigt door middel van 'tambt in 'tmidden der gemeente.

Hij werkt in haar door gaven en krachten en in heel den kerkelijk-ambtelijken dienst.

Daarin brandt die Geest als een vuur.

Hij wil daardoor uw oog verlichten, uw ziel verwarmen, u sterken in den geloove, heiligen in den wandel, bekrachtigen in uw hope, u in stand houden naar den „inwendigen mensch“.

Wat moet nu onze houding daartegenover zijn met het oog op Christus' wederkomst?

Vele Christenen van vroeger en van later tijd hebben gemeend, dat juist de levende, intensieve verwachting van 's Heilands wederkomst een zekere losse houding tegenover het gemeentelijke leven, althans tegenover het kerkelijke instituut zou wettigen.

Montanisme en Anabaptisme braken de Kerk af.

Maar de apostel wijst dit met beslistheid af.

„Bluscht den Geest niet; veracht de profetieën niet!“

Juist de gedachte aan Christus' wederkomst moet ons samenbinden in een leven bij en uit de Schriften. Ze doe ons luisteren naar wat de Geest tot de gemeente te zeggen heeft en leere ons ons leven naarstig bouwen in de vaste structuur van eenvoudige, vaste, blijde Woordgehoorzaamheid.

* * *

Hebben we de opwekking daartoe niet broodnoodig?

Het bluschen van den Geest, het verachten der profetie behoort in menigen Christelijken kring niet meer tot de groote uitzonderingen.

Menig belijder, die eens voor Gods aangezicht zich tot het tegendeel verbond, laat terwille van allerlei gril en wil de onderlinge samenkomsten na. Men blijft om allerlei redenen weg.

Men wil wel eens „uitslapen“.

'tIs in de kerk te „warm“ of te „koud“; te „tochtig“ of te „benauwd“.

Men blijft weg omdat men iets heeft met dezen of genen broeder.

Men staat „critisch“ tegenover den aanleg of de ligging, de gaven of de talenten van de voorgangers.

Men léert er niet genoeg volgens den één en luistert ge naar den ander, dan is het lang niet „gemoedelijk“ genoeg.

Men wil het vrije profetische woord, door ieder te spreken, die ertoe wordt aangezet.

Men klaagt over doodigheid in den eeredienst

en zoekt de meer vrije en spontane samenkomsten van kinderen Gods, waarbij de kerk het aan warmte en innigheid toch maar niet halen kan.

En als men nog komt, laat men het Woord in lijdelijke lijzigheid maar over zich komen. Men leeft niet mee. Er is te weinig een willen hooren.

Ziet... dat alles is een bluschen van den Geest; een verachten van de profetie. Zulk een houding dooft de Geest-drift der voorgangers en tast uw eigen geestelijk leven aan.

Bluscht den Geest niet!

Ge doet schade aan uzelf.

Ge doet afbreuk aan de kerk des Heeren.

Ge neemt „wereldsche“ allures aan.

Ge schiet in voorbeeld tegenover uw kinderen te kort. Ge acht klein, wat God groot geacht heeft tot de komst van Zijn Rijk in en door u!

Wekt den Geest op en zoo lang de Dag toeft en Jezus Christus Zijn Kerk vergadert door Geest en „profetie“, bidt voor uw voorgangers; bidt voor den Dienst des Woords; bidt voor het Woord in de opening van de Schriften; bidt om de opening van uw hart voor dat Woord in al zijn rijkdom.

Acht de profetie hoog.

Waardeer haar in een trouw en naarstig komen tot de gemeente. Zie toch hoe God Zijn wachtende bruidskerk in de woestijn des tijds wil voeden met het Manna, dat verborgen is.

Laat u onder het Woord binden in de gemeenschap der heiligen. Onderzoek de Schriften. Laat het Woord met zachtmoedigheid in u planten. Hebt acht op het profetische Woord, dat zeer vast is, totdat de morgenster opga in uwe harten.

Maranathaleven is liefde tot de Kerk, liefde jegens het ambt, waardeering van den Dienst des Woords.

Wie dat leven leeft, in trouwe, zonder ophief, die zal „heden“ brood eten in het Koninkrijk Gods en „morgen“, in Zijn grooten Dag, niet beschaamd worden in Zijn toekomst.

Ermelo.

VAN HERKSEN.

KERKELIJK LEVEN

Publicatie Dr H. Steen.

Lit „De Standaard“ van Woensdagavond j.l. vernam ik per advertentie, dat een „Open Brief“ van Dr H. Steen, geadresseerd aan mij, toen reeds was verschenen. Gewoonlijk ligt een uitgave al eenigen tijd gereed vóór men haar verschijning adverteert; in elk geval moet ook deze uitgave reeds Woensdagmorgen gereed zijn geweest.

Ik zelf evenwel ontving tot op heden — d.w.z. tot op Donderdagmiddag tweede postbestelling — het stuk nog niet; het is blijkbaar meer „open“, dan dat het „brief“ is.

Mocht ook ik nog eens den „brief“ van Dr H. Steen ontvangen, dan zal ik met genoegen nagaan, of, en zoo ja, hoe, er op te antwoorden zal zijn. De lezers hooren volgende week wel nader er van. K. S.

Recht en plicht tot symboolvorming. (III.)

De vraag is dus, aldus Barth, hoe een kerk de mogelijkheid wint, om haar eigen kerkelijke verkondiging te toetsen aan „Gods Woord“.

Er zijn voor dit vraagstuk verschillende oplossingen gegeven, die evenwel Barth geenszins bevredigen.

In de eerste plaats teekent hij protest aan tegen de manier, waarop het modernistische protestantisme, het liberale dus, deze kwestie tracht af te handelen. Dit liberale protestantisme heeft voor het onderscheid tusschen kerkelijke verkondiging en „Woord Gods“ de oogen niet geopend. Het heeft gedaan, alsof dat zoo maar ongeveer dezelfde grootheden waren. „Gods Woord“ werd voor deze richting ontdaan van zijn concreetheid. Het werd vervluchtigd tot een „Idee“. Het „cultuurbewustzijn“ trad straks er voor in de plaats; en zoo werd ten leste daarin positie genomen, en van daáruit verder geredeneerd. Kort en krachtig stelt Barth tegenover dit alles de gedachte, dat de kerkelijke verkondiging naar haar inhoud aan geen anderen maatstaf gemeten behoort te worden dan aan dien van „Gods Woord“. Wat in de kerkelijke verkondiging wordt ondernomen, dat is, zooal niet wat zijn menselijke motieven en vormen, dan toch wat zijn diepste kern en intentie betreft, onttrokken aan de beoordeeling van eenig „cultuurbewustzijn“ als zoodanig. Het valt niet onder de kritiek van welke filosofie, of moraal, of politiek dan ook. Wie het evenwel toch daaraan meten wil, en niet „Gods Woord“ als criterium neemt, bederft in den grond der zaak alles.

Vervolgens verklaart Barth ook tegen de roomsche „oplossing“ van het aangegeven vraagstuk ernstige bezwaren te hebben. De roomsche opvatting der verhouding tusschen bijbel en kerkelijk leergezag stelt theoretisch wel vast, dat de kerk een heer „boven“ zich heeft, een rechter, die haar doen en laten beoordeelt, maar in werkelijkheid ziet de zaak er toch wel wat anders uit. Feitelijk heeft de roomsche kerk dien „rechter“ niet „boven“ zich, doch „in“ zich; is het niet juist de kerk, die naar roomsche zienswijze de Schrift haar autoriteit verleent? De bijbel is bij Rome niet „vrij-gegeven“; hij

kan zijn vrijen loop niet nemen in de roomsche kerk; hij is geen instantie, die met eigen recht en gezag tegenover de kerk staat. Het naaste en voor de hand liggende richtsnoer van het roomsche geloof is niet het votum van den bijbel zelf, doch het votum der kerk over den bijbel, gelijk Barth, met beroep op roomsche bronnen zelf, constateert.

Het is duidelijk, dat in deze kritiek van Barth de gereformeerden zich wel grootendeels kunnen vinden. Wat hij hier opmerkt, is hunnerzijds reeds vóór Barth ettelijke malen door hen zelf gezegd.

Maar waar nu verder alles op aankomt is dit: heeft bij Barth zelf dan „Gods Woord“ de waarde van een concreet-hanteerbaar maatstaf, waaraan de „kerkelijke verkondiging“ kan worden gemeten?

Het antwoord moet helaas ontkennend luiden.

Want wel zegt Barth, dat het „credo“ (de geloofsbelijdenis, en zijn inhoud) aan de Schrift onderworpen is, en dat daarom de dogmatiek, gelijk ook de vaststelling van kerkelijke belijdenis-uitspraken, voortdurend de correctie van de exegese noodig heeft en onder haar controle staan moet, — maar... als ge dan aan Barth vraagt, wat dan wel onder die „exegese“ te verstaan is, dan krijgt men een antwoord, dat heel die „correctie“ en die „controle“ in de lucht laat hangen.

Barth immers verlangt een z.g. „theologische exegese“.

En deze kunstterm moet speciaal op barthiaansche wijze worden opgevat. „Theologische exegese“ is volgens hem een uitlegging en verklaring der Schriften van Oud- en Nieuw-Testament als profetisch-apostolische geschriften. Zij behoort z.i. de vraag voor oogen te hebben, die aan profeten en apostelen te stellen is: in hoeverre (men lette daarop!) wordt ons hier in dezen tekst „getuigenis van Gods Woord“ gegeven? Men lette hier op den betekenisvollen term: „in hoeverre“ en ook op den anderen: „getuigenis van Gods Woord“; en bedenke daarbij, dat de gereformeerden tegenover de ethischen steeds hebben volgehouden, dat niet Gods Woord in den bijbel is, doch dat de bijbel Gods Woord is. Een stelling, die behalve tegen de ethischen ook regelrecht tegen deze probleemstelling van Barth zich keert.

Deze „theologische exegese“ nu heeft volgens Barth tot onderstelling de herinnering, dat de kerk in Oud- en Nieuw-Testament tot nu toe Gods Woord gehoord heeft, en de verwachting, dat ook de lezer zelf hier voor zijn eigen tijd wederom Gods Woord vernemt. Zij ligt dus tusschen deze herinnering en deze verwachting in.

Maar zoo wordt de z.g. „theologische exegese“ berekend op de manier, die de Schrift als concreet hanteerbaar criterium wegneemt. Want dat ééne element waarop nu juist alles hier aankomt, ontbreekt hier: de zekerheid n.l., dat men inderdaad in de Schrift Gods Woord werkelijk hoort en verstaat; dat het Woord Gods klaarblijkelijk in de Schrift gesproken wordt; dat men over bepaalde dogmata haar mening zonder eenigen twijfel als mening des Geestes weten kan.

Hierin staat de gereformeerde theologie dan ook tegenover Barth. Barth acht het b.v. mogelijk, dat de theologische exegese zich genoodzaakt zou zien, bepaalde deelen van de belijdenis te schrappen, b.v. de „maagdelijke geboorte“. Van de opstanding van Christus acht hij dat evenwel onmogelijk. De gereformeerde theologie evenwel meent, dat eerstgenoemd dogma evenzeer op den bijbel steunt als het laatstgenoemde en vergeet niet, dat Barth de opstanding van Christus anders opvat dan de Schrift.

Maar dat is nog niet het eigenlijke verschilpunt tusschen Barth en ons. Dit eigenlijke geschil ligt veel meer in twee punten. Allereerst ligt het hierin, dat Barth verschil maakt tusschen wat in het centrum van het nieuwtestamentisch getuigenis, en wat aan den zelfkant daarvan staat. „Opgegaan ten derden dage“ (maar dan opgevat in barthiaanschen zin) dat staat volgens hem in het centrum; het daarin vervatte „getuigenis“ zelf staat of valt dus met deze belijdenis-uitspraak. Hemelvaart en „maagdelijke geboorte“ daarentegen staan z.i. niet in het centrum van het getuigenis van het Nieuwe Testament, doch aan den omtrek er van; andere symbool-inhouden eveneens. Deze distinctie tusschen centrale en periferische inhouden van het nieuwtestamentische getuigenis slaat dan de brug tot meerdere of mindere vastheid der belijdenis.

Een tweede verschilpunt tusschen Barth en ons is, dat hij in het credo — de belijdenis — plaats ingeruimd acht voor dogmatische leeruitspraken, die zelve niet eigenlijk de „zaak“ zijn, waarom het feitelijk gaat, doch die naar die eigenlijke „zaak“ alleen maar heen wijzen.

Zoo is b.v. de maagdelijke geboorte, stel, dat men die nóg vasthouden wil, slechts als een „teeken“, een „heenwijzing“ naar een daardoor beteekende zaak te bewaren. Het is een signaal (dat Gods Woord zonder ons toedoen tot ons komt). Maar zulk een „teeken“ is nooit de zaak zelf, die beteekend wordt; het is nooit de materie, waarom het eigenlijk te doen is. Die eigenlijke zaak ligt in iets anders, in casu in de openbaring, en haar manier en haar vooronderstellingen. De maagdelijke geboorte is slechts een teeken, dat heen wijst naar die beteekende zaak. Staat nu vast, dat de gereformeerde theologie in de „maagdelijke geboorte“ en ook in de hemelvaart en het zitten ter rechterhand Gods niet teekenen van iets anders, doch de eigenlijke zaak zelf ziet, waar het om te doen is, dan blijkt, dat tusschen Barth en haar een diepgaand verschil ligt inzake interpretatie en eerbiediging der belijdenis; niet alleen in het speciale geval der Twaalf artikelen, doch ook in het algemeen. Wie een symbool tot mededeeling maakt van „teekenen“, die

men er de za rakte dadige tatie“ e

„Rat

Zoal

ons ge

hadden

„Defor

de zijde

bekende

derhalv

bleek is

lagen d

strijd

halve:

Eén c

moeten,

(strijds

Vollenh

„rationa

mysterie

dit gev

we hier

doch he

In een

schappe

mensc

Ander

geval is

naasten

mening

het geve

waar he

te vrag

gelikene

te stelle

welken

men da

zichtig

troost o

net and

Dit is

nabij w

punt re

van Chr

„onperso

vating.

Vollenh

bijgaan

lijk“, al

Christu

Het is

die Prof.

„perso

samenle

dan moe

een zee

kaar al

„persoon

schellen

kerk te

term he

Nu he

zijn, die

ceeren d

Bavinck;

afwijzing

persoonli

Dr Bavin

verkeerd

Met e

op of er

vele mee

nen over

begrip: f

Hij be

mensc

mensc

— aldus

persoonli

schen be

wij perso

personen

te openb

Dit is

over „pe

Met di

Prof. He

zich op:

„Ware

dan zou

aanvullir

vernederi

staati

En nu

maar me

zou diene

oogen, en

„(Maar

1) Plich

heilige S

met Prof.

zoo te na

2) Spati